

mere eller mindre heldig i sin Fremstillingsform. Det, denne Sag drejer sig om, er ene og alene dette, om man faar Arbejderklassen her i Landet beskæftiget eller ikke, om det er muligt at faa Hjulene i Gang. Det er det afgørende, og her er der mange forskellige Forhold, der skal tages i Betragtning. Jeg føler mig overtydet om, at i det Øjeblik man saa nogenlunde kan naa til at faa Prisniveauet fastlagt — og herpaa maa Regeringens Bestræbelser i den kommende Tid gaa ud, bl. a. ved at man tvinger Avancen ned til det, som den rettelig bør være —, og hvis man kan indgyde Erhvervene Tillid til, at de kan paabegynde nye Foretagender uden alt for stor Risiko, saa vil det efterhaanden komme til at glide, navnlig hvis man samtidig vil gøre et alvorligt Forsøg — lad det koste mange Penge, det koster endnu flere, og det koster mere end Penge ikke at gøre det — paa at sætte Boligbyggeriet i Gang i det fornødne Omfang. Det vil bidrage til, at vi kommer over Vanskelighederne, kommer til at arbejde i den rigtige Retning. Og saa maa vi lukke den Del af Varerne ude, som truer med at lægge vore Erhverv øde. Der er ingen anden Vej at gaa. Det er en urigtig Tro, man har, at man tjener Nationen ved, at man selv ikke bestiller noget, men sender sine Bestillinger til Udlandet og lader Udlandet forarbejde Varerne og gøre det Arbejde, som vi selv skulde gøre. Jeg appellerer endnu en Gang til Regeringen om at høre, hvad der bliver sagt fra vor Side. Det forekommer mig, at den ikke kan bygge sine Forhaabninger paa de Udtalelser, der er faldet fra det ærede Medlem Hr. N. P. Jensen om, at den i Grunden har gjort sin Pligt, og at det, der er sket, ikke er andet, end hvad der maatte blive en nødvendig Følge af de herskende Tilstande. Jeg forstaaer meget vel, at der kan siges noget saadant, men det har ingen Forbindelse med Virkeligheden, og Regeringen kan ikke slaa sig til Taals dermed, Regeringen kan ikke afvise Socialdemokratiets stadige Krav om Beskæftigelse for Arbejderne. Nationen kan ikke Maaned efter Maaned, Kvartal efter Kvartal afvise den, der tilbyder sig og vil være med til at udføre det Arbejde, som Nationen skal have udført.

Arbejderne er uden Skyld i den Ulykke, der er overgaaet Europa, og det er ikke Arbejdernes Skyld, at Forholdene her i Danmark er, som de er. Arbejderklassen har ingen Midler haft til at faa Forholdene til at udvikle sig i en anden Retning, end de har gjort. Derfor er det urigtigt, bundurigtigt,

at gøre Arbejderklassen ansvarlig, og det er uretfærdigt, det er ubarmhjertigt at henvise Arbejderne til at søge Arbejde i det frie Erhverv, se bort fra deres Aftaler og prøve, om det er muligt for dem at faa Arbejde for en ringere Løn end den, de tariffmæssige Aftaler sikrer dem. Forholdet er jo dette — derom vidner Historien tilstrækkelig tydeligt, baade vor egen og andre Landes, hvor man har store Skarer af Lønarbejdere —, at ingen Sinde har Arbejderne været udsat for større Elendighed, større Arbejdsløshed og større Vilkaarlighed end i de Tider, da de ingen Organisation havde at støtte sig til. Den engelske Arbejderklassens Historie bærer de sørgeligste Vidnesbyrd om, hvorledes Arbejderklassen Aarti efter Aarti blev tvunget længere og længere ned i ikke blot økonomisk, men ogsaa moralsk Elendighed. Først da man var saa langt nede, at man saa selve Nationens Eksistens truet, gjorde man Tilløb til at forandre Forholdene til det bedre; men der blev ikke gjort nævneværdigt, før Arbejderne dannede deres egne Organisationer og ved Hjælp af den Kraft, de havde i Sammenholdet, fik Forholdene forbedret. Ganske paa tilsvarende Maade har det været her i Landet, og det er saa sikkert som noget, at hvis Arbejderne fulgte det Raad, der her gives dem, hvis de gik ud og tog Arbejde for, hvad de kunde faa, vilde det kun være en stakket Stund, inden den danske Arbejderstand blev en ren Pariaklasse. At tro i denne syndige Verden paa Retfærdighed er at bygge sit Hus paa Sand. De skikkelige faar intet, kun de, der er i Stand til at kræve, og i givet Tilfælde sætte Handling bag Kravet, er i Stand til at forbedre deres Kaar.

Nu vil jeg haabe, at den højtærede Regering vil forstaa, at Arbejderklassen ikke under nogen Omstændigheder kan gaa med til at prøve paa at faa Forholdene ændret til det bedre ad den Vej, som jeg her har nævnt. Thi Arbejderne ved af den Lære, Historien har givet os, og af deres egen Erfaring, at hvis de ikke har dette at stole paa, deres Kammerater, deres Organisation og Sammenholdet, er det fuldstændig ude med dem. Skal de leve af Naade og Barmhjertighed, kan de lige saa godt opgive det hele straks, thi saa vil de alle deres Dage kun faa en kummerlig Tilværelse.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. N. P. Jensen har Ordet for en kort Bemærkning.

N. P. Jensen: Det ærede Medlem (Hauge), der nu talte, fremsatte paa ny den Udtalelse, vi ikke saa sjældent hører, at der